

планина дълга около 5000 м. и висока 800 м. отъ желѣзна руда! Изчисленията показватъ, че само на това мѣсто има повече отъ единъ милиардъ тона желѣзо, което лежи на открито.

Съ помощта на шведската държава въ скоро време се образувало едно акционерно дружество за използване на рудника. На първо време решили да построятъ желѣзопътни линии. Съ огромни сръдства и нечовѣшки усилия се започватъ 2 линии: една отъ гр. Нарвикъ на Атлантическия океанъ до Кирунаваара, дълга 180 клм. и друга, до селището Лулея на Ботническо море, дълга 300 клм. Енергията, нужна за рудника и за каране на влаковетъ, се взима отъ една електрическа централа, далечъ 150 клм. отъ Кируна. Всичко тамъ е електризирано. Силни локомотиви, влачеши до 40 вагона, натоварени съ желѣзна руда, пресичатъ леденитъ полета и съ скоростъ отъ 60 до 80 клм. влачатъ богатството на Швеция къмъ далечнитъ брѣгове.

Рудата въ Кируна се добива много лесно. Тя лежи открито върху земята въ видъ на грамадни каменни блокове, натрупани единъ върху другъ. Денонощно въздушни пробивачи на скалитъ се набиватъ дълбоко въ тѣхъ. Една сирена изсвирва, и високо надъ мѣстото нѣкой работникъ развѣва червено знаме. Още единъ пътъ се чува остра свирка и последно предупреждение: „Внимание! бомби“! Силенъ трѣсъкъ и грѣмъ разтрѣсватъ земята. Голѣми и малки парчета руда се прѣсватъ съ зловещо свирене далечъ отъ мѣстото, кждето динамитътъ е свършилъ своята работа. Настѣпва тишина. Чува се звънецъ. Съ тежко пѣшкане мощнитъ багери, като нѣкои допотопни животни съ огромни размѣри, приближаватъ мѣстото на експлозията.

Стръвно отварятъ устата си и забиватъ стоманенитъ си челюсти въ раздробената руда. Грабватъ отъ нея и бавно се обръщатъ и насочватъ къмъ желѣзо-